

[Gammelgaard]

re regering. Befolkningen ved, at vi kun kan få has på de vanskeligheder, som socialdemokratiet har efterladt sig, hvis regeringens politik fortsætter. Man ved, at vi ikke kan betale de nye offentlige udgifter, uden at vi gennem besparelser gør indhug i de bestående. Man ved også, at kun beskedne stigninger i virksomhedernes udgifter, bl.a. til lønninger, kan bevirke, at vi får mulighed for at sælge mere til udlandet. Der skal nu sættes ekstra gang i produktionen og eksporten; det er derfor, vi gør en særlig indsats for iværksætterne, for produktudvikling, for udvikling af højteknologi, for hybridnet osv., og det er derfor, der tages en række uddannelsespolitiske initiativer i denne sammenhæng.

Men hvad har socialdemokratiets reaktion på regeringens økonomiske politik og på de mange positive resultater været? Ja, hr. Lyketoft indbød SF til et nærmere samarbejde. Denne invitation blev senere fulgt op af både hr. Anker Jørgensen og hr. Svend Auken. Fru Ritt Bjerregaard har ikke udtalt sig i denne sag, men det er vel helt naturligt, når man tænker på, at det netop er fru Ritt Bjerregaards politik, der føres.

Socialdemokratiets hovedbestyrelse indbød derefter officielt SF til et samarbejde. Hvad kan et sådant samarbejde føre til? Her tænker jeg ikke blot på SFs udgangspunkt i den kommunistiske udenrigs- og forsvarspolitik, jeg tænker også på de to partiers indstilling til arbejdsmarkedet. Det er kun 2 måneder siden, at fremtrædende SF-tillidsfolk sammen med kommunisterne drog land og rige rundt og opfordrede til ulovlige strejker og aktioner. Ja, et fremtrædende medlem af SF var endog i TV – hvilket ikke var svært i de dage for den fløj – og pralede af, at han havde været med i en aktion, hvis formål var at hindre folketinget i at arbejde.

Der er grund til at beklage, at det socialdemokrati, der er vokset op sammen med fagbevægelsen, og som bedre end nogen ved, hvor meget de ordnede forhold på arbejdsmarkedet har betydet for organisationerne, nu vil optræde arm i arm med SF.

Men vi må naturligvis acceptere, at dette er det alternativ, socialdemokratiet vil etablere i dansk politik. Det er utroligt, at socialdemokratiet forestiller sig et samarbejde endog i regering med SF. Så sent som ved behandlingen af finanslovsforslaget for 1985 i folketinget markerede SF sine holdninger: Dan-

mark ud af NATO, nedlæggelse af dansk forsvar her og nu, Danmark ud af EF og en helt realitetsfjern og uansvarlig økonomisk politik. SF vil have ophævet den private ejendomsret til erhvervsvirksomhederne. Under debatten om helhedsløsningen afviste SF, at der overhovedet skulle gribes ind, og sammenlignede regeringens politik med den, der føres af lederne i Polen.

Socialdemokratiet vil åbenbart bevæge sig længere og længere væk fra midten i dansk politik. Det foretrækker at forhandle om yderliggående løsninger med venstrefløjspartierne. Hvis SF skal have indflydelse efter sin størrelse i den foreslåede koalition, bliver der utvivlsomt tale om et egentligt rødt kabinet. Når vi kender SFs holdning til statsbudgettet og til indkomspolitik, kan det konkluderes, at et sådant ikke kan føre en realistisk og ansvarlig økonomisk politik. På det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område vil det heller ikke være den ansvarlige linje, der sejrer med et sådant samarbejde.

De resultater, regeringen har opnået, er resultater, der peger den stik modsatte vej af den, vi gik under socialdemokratiets ledelse, og det bliver ved. Kun en tilbagevenden til den politik, som socialdemokratiet stadig agiterer for, kan stoppe alt dette. Det er socialdemokratiets politik, der kan blive en trussel for befolkningens velfærd, nemlig hvis den skulle blive gennemført. Det er regeringens politik, der sikrer befolkningen velfærd også på længere sigt.

Det er rigtigt, at besparelser og indkomspolitik på nogle har virket som indgreb i velfærd, men det er for intet at regne mod den velfærdsnedgang, som socialdemokratiets politik står for. Det er regeringen, der kæmper for velfærd, ikke oppositionen med sin politik, ikke venstrefløjen med sine aktioner. Tænk, hvis regeringen havde ladet sig presse af socialdemokratiets skitseforslag eller af venstrefløjens demonstrationer og ulovligheder! Så havde velfærd, den var truet. Men regeringen holdt stand, og derfor ser det nu langt lysere ud end for få måneder siden.

Herefter vil jeg gerne sige, at det danske skattesystem i høj grad trænger til at blive reformeret. Det opmuntrer til gældsætning og straffer opsparing. Det giver anledning til mange omgælder og misbrug, hvilket ikke mindst hænger sammen med de meget høje marginale trækprocenter og de alt for indvik-